

ABORTED

The auricular chronicles
Listenable (Sound Pollution)

ABORTED är ett av de där banden som får se upp så det inte turnerar sönder både sig självt och sin publik – och helt plötsligt har tio helt olyssningsbara fullängdare i bagaget vars enda syfte varit att få ut gruppen på vägarna igen. Eller för all del, låt den hålla på.

Jag hade skitskoj när den belgiska kvintetten var här i Göteborg senast. Jag klämde två vinare på förfesten och var i riktigt gott skick med mina slamdansande kompisar framme vid scenen. Men jag förstår inte vad gruppen ska göra för mig hemma i min tv-soffa, nu, förutom att vidimera det faktum att den är precis lika tight och snabb live som på skiva.

Bonusmaterialet består bland annat av en dokumentär där det enda roliga är när sångaren Sven berättar att han ville vara Batman när han var liten. Om jag ser en intervju med någon av de fyra originalmedlemmarna i KISS eller BEATLES eller BLASPHEMY är det lite kul att få reda på hur det gick till när de möttes och bestämde sig för att börja spela ihop. Men ABORTED... Det är bara i kraftiga undantagsfall motiverat att dryfta sådant nonsens som tas upp här.

Konserten – självklart är det en sådan som spelar huvudrollen här – är för övrigt filmad på La Locomotive i Paris, vägg i vägg med legendariska Moulin Rouge vid foten av Montmartre. (5)

LARS MARTINSSON

BAD BRAINS

Live at CBGB 1982
MVD (import)

Böghatäre. Religiösa tokmegadårar. Och, icke att förglömma, en av historiens bästa och mest inflytelserika hardcore-punkakter. Mycket går att säga om BAD BRAINS – mest snälla saker, men även en hel del osmickrande historier trillar ut när man gläntar på garderobsdörren.

Det mest negativa blir dock som bortblåst när dvd:n – ihopklippt från tre olika konserter på legendariska skithålet CBGB i New York för tjugofem år (!) sedan – inleder med "Big takeover". Det görs inte frontmän som HR längre, man krossade mallen efter att denne totalt elektriske sångare tillverkats. Mer nedrökt än Bob Marley och religiös fundamentalist till trots, eller kanske just därför, är han en scendominant utan dess like. Jag säger det igen: de görs inte längre.

Ljud, bild? Vad tror ni? Det här är hardcorepunk i sitt esse filmat i en skrub 1982, inte DREAM THEATER fångat i en

SLIPKNOT

Voliminal: Inside the nine
Roadrunner (Bonnier Amigo)

"Voliminal: Inside the nine" lanseras som "SLIPKNOT sett genom Shawn 'Clown' Crahans ögon". Om förra dvd-rökaren "Disasterpieces" var en kaxigt redigerad, superprofessionell gestaltning av lowakollektivet är detta den osminkade varianten.

Som helhet bidrar de två skivornas material till en mer autentisk känsla än föregångaren. Ljudet på det första, roadmovieliknande, kapitlets liveupptagningar är tämligen horribelt men, tja, äkta. Också klippningen är spontanare och SLIPKNOT framstår här för första gången i ett dokumenterat sammanhang som ett band i stället för en maskbeklädd maskin. Vilket innebär att man kan ha överseende med den stundtals bristande handkamerakvaliteten. Stundtals är dock ljudet så dåligt att gränsen mellan värdefullt och värdelöst är hårfin.

Vi tas med på en tur bakom kulisserna där det bjuds på allt från studio- och replokalshäng vidare till en vidrig, men makabert underhållande, sekvens över en kväll där en medlem ur crewet sveper ett helrör Jägermeister och får 900 dollar för besväret. Konsekvenserna är gula och trögflytande. I snuskhagen kan vi även räkna in översvämmade bajstoalletter, bongande av sprit iförd ett hajhuvud av tyg och gubbsjukt filmande av diverse kvinnostjärnor.

För den nyfikne bjuder även Corey Taylor på den nakna sanningen, då han under ett av förbandens spelningar gör entré på scen utan en tråd på kroppen, viftande ett humorplakat och sitt blottade kärlekspaket.

Detta varvas med sådan vardagsrutin och allmänt debacle som uppstår när ett band befinner sig på turné i tjugoåtta månader. Som sig bör är lejonparten av det filmade materialet insvept i något slags skev estetik som är tänkt att gå hand i hand med SLIPKNOTS symboliska kapital. Ibland blir det förutsägbart och trivialt, men på sina håll ger det en extra stämningfull dimension till det känslomässiga avtrycket såväl som intrycket. Detta särskilt i en scen där kameran gör ett banalt svep i 360 grader över ett rum där en fåtalig skara människor (bandmedlemmar eller inte låter jag vara osagt) ligger som uttällda i dess interiör. Ett försiktigt tassande, monotont stycke musik draperar hela scenen i något som påminner om svår existentiell ångest och plågsam eftertanke. Konst, om man så vill. Spiken i kistan hade varit om någon berättarröst, likt Jens Lind från "Sportspegeln", börjat mäsja om livets vägskäl och emotionella kval.

Del två bjuder på en mängd mumsigt livegodis från den sanslöst långa turnéns avverkade setlistor. Bland annat en helt sinnessjukt hård version av "(sic)". En välkommen påminnelse om varför detta band en gång i tiden kunnat få mig att bryta nacken med ett leende på läpparna. Cool skit hittas även i de på tu man hand-intervjuer som genomförs med de nio, för tillfället helt omaskerade, kohorterna.

I dessa delges medlemmarnas syn på fenomenet SLIPKNOT och vi får en smygtitt in i deras privatliv och personligheter. Till höjdpunkterna hör en golfvanda med slagverkaren Chris Fehn (som har en grym sving!) och när dj Sid Wilson bränner däck med motorcykel likt en exalterad raggare från Bräknehoby.

Sammantaget är "Voliminal: Inside the nine" en turbulent resa över 28 månader, 224 spelningar och 34 länder. Komprimerat till en holmgång på ungefär tre timmar. Hängivet fan eller inte – här får du en saftig dos SLIPKNOT. (7)

SONNY JONASSON

FOTO: PAUL BROWN

arena 2007. Förhistoriska punkare ger sig upp på scenen och slänger sig ut i en antik moshpit till tonerna av "Coptic times", "How low can a punk get?" och "Riot squad". Dagens mainstreampunk har aldrig känts mer avlägsen och teknisk kvalitet blir i sammanhanget irrelevant. Som sig bör.

I dessa nedladdningstider florerar det filmsnuttar med BAD BRAINS live på CBGB 1979. En kostymklädd HR uppför sig som en crack-rökande James Brown med

Iggy Pop uppkörd i röven. Restaurering och återsläpp ombedes omgående tack.

Men en sak måste ni minnas: HR, Dr Know, Darryl Jenifer och Earl Hudson utgjorde inte bara ett av de första hardcorebanden – kanske *det* första, kanske ett av de tio bästa någonsin – utan även ett reggaeband. Nej, gråt inte. Det är sant.

Bra eller dåligt reggaeband, frågar ni. Det finns ingen bra reggae, säger jag. Har aldrig gjort och kommer aldrig någonsin att göra. Så när

"Live at CBGB 1982" radar upp hela fyra segt långdragna rastafarinumner sjunker betyget. Drastiskt.

"Rally round Jah throne"? Jah, och hela rastafarikulturen för den delen, kan ta sig i arslät.

Satans clownier. (7)

CHRISTOFFER JONSSON

BOTCH

061502
Hydra Head (Sound Pollution)

Minns ni hösten 1999? Millenieskiftet hägrade och alla

datorer skulle snart göra upp-ror på grund av otillräcklig programmering. Och ett band som lät som ett ovanligt lyckat teknikhaveri fick dreglande journalister att yra om "matematiskmetal" samt inspirerade hundratals efterapare att ta sig oceaner av vatten över huvudet.

Det bandet var inte BOTCH, vars andra album "We are the Romans" – det första på Hydra Head och det första som nådde utanför underjorden – släpptes precis samtidigt.

För vad skulle man med